BUDAHEGYVIDÉKI EVANGÉLIKUS GYÜLEKEZET

ÉGIGÉRŐ

2020. MÁRCIUS 15 – ÁPRILIS 19.

Igehirdetések a budahegyvidéki evangélikus templomból 2020. március 15-től 2020. április 19-ig

IGEHIRDETÉS BÖJT HARMADIK (OCULI) VASÁRNAPJÁN - 2020. MÁRCIUS 15.

„És látomásomban sok angyal hangját hallottam a trón,
az élőlények és a vének körül, számuk tízezerszer tízezer és ezerszer ezer volt;
és így szóltak hatalmas hangon:
Méltó a megöletett Bárány, hogy övé legyen az erő és a gazdagság,
a bölcsesség és a hatalom, a tisztesség, a dicsőség és az áldás!
És hallottam, hogy minden teremtmény a mennyben és a földön,
a föld alatt és a tengerben, és minden, ami ezekben van, ezt mondta:
A trónon ülőé és a Bárányé az áldás és a tisztesség,
a dicsőség és a hatalom örökkön-örökké!
A négy élőlény így szólt: Ámen! És a vének leborultak, és imádták őt."

Jel 5, 11-14

Szeretett Testvéreim az Úr Jézus Krisztusban!

Böjt harmadik vasárnapján a Jelenések könyvéből olvastam fel az igehirdetés alapigéjét, abból a különleges újszövetségi iratból, melyről Gáncs Péter püspök úr ezt írja: A Jelenések könyve vigasztaló irat, amelynek célja a földön küzdő, szenvedő, üldözött Krisztus-tanítványok erősítése, bátorítása.

Ma, Oculi vasárnapján hatalmas szükségünk van erősítésre és bátorításra, most nem, mint üldözött Krisztus-tanítványok, hanem mint aggódó, bizonytalanságban vagy félelemben élő emberek, nem tudva, mit hoz a holnap, és sokunknak tényleg olyan helyzettel kell megbirkóznia, amellyel, vagy amelyhez hasonlóval még sosem. A napokban, ahogy nehezedtek és bonyolódtak az események és sötétedtek a hírek, az jutott eszembe, hogy a bizonytalanság-érzés tekintetében talán a háború lehetett hasonló, persze nem borzalmaiban, hanem a holnap, a holnapután és a közeljövő felőli teljes bizonytalanság miatt.

A vigasztalás, a reményt adás könyve van előttünk. Amit boncolgatva, részleteiben szinte egyáltalán nem értünk, de ha madártávlatból szemléljük, akkor mint egy hatalmas mozaikkép, kirajzolódik előttünk a lényeg, amit az egész könyv hirdet. A lényeg, a győztes Bárány, a feltámadott és ma is élő Jézus Krisztus. A könyv keletkezése idején a Bárány győzelme remény és erő forrása volt az üldözött keresztényeknek, félelemben élőknek, ma reménysége és erőforrása lehet mindazoknak, akik aggódnak a holnap felől, aggódnak szeretteikért, vagy saját maguk miatt.

Csodálatos kép, amelyet az igében magunk előtt látunk. Olyan, mintha kinyílna egy ajtó, még ha csak résnyire is, és mi bepillanthatnánk valami rejtélyes, különleges és emelkedett esemény kellős közepébe. A negyedik fejezet elején írja is János, hogy „láttam, íme egy ajtó nyitva van a mennyben…" A mennyei istentisztelet egyik csúcspontja ez, megszámlálhatatlanul sok angyal, és élők tízezrei, akik hódolnak a Bárány előtt. Majd kiegészül, kiteljesedik a kép, és a földön, föld alatt, tengerben és mennyben lévők mind hódolnak a győztes Krisztus előtt. Hódolat és dicsőítés.

Az jut eszembe, hogy amikor hittanórán, konfirmációs órán vagy akár felnőtt bibliaórán az imádságról beszélgetünk, mindig utolsó helyre kerül a dicsőítő imádság. Kérünk, hálát adunk, bűnt vallunk. Már e harmadikig is nehezen jutunk el a gyűjtögetésben, ha az a kérdés, milyen imádság formákat ismerünk, használunk? De van egy negyedik is, bizony, a dicsőítő szó, a hódolat a Mindenható, Teremtő Atyaisten és a Megváltó Úr Jézus előtt! Ez a szakasz, mellyel itt találkozunk, teljes egészében hódolat és dicsőítés, valami olyasmi, amit nemhogy nem gyakorlunk imádságainkban, Isten-kapcsolatunkban, de szinte elképzelni, befogadni sem tudunk. Luther amikor az imádkozásról tanít, azt mondja, ez legyen az első! Dicsérd és magasztald Istent, valld meg bűneidet, adj hálát és csak legvégül kérj. Arra tanít, amiről ez az igeszakasz szól, hódolatra, dicsőítésre, mert más módon nem is állhatunk meg az élő Isten előtt.

Amikor belesünk azon a bizonyos ajtón, akkor egyszerre látunk és hallunk valami fenségeset, valami lenyűgözőt, valami kápráztatót. Szemnek és fülnek egyaránt erős inger, valahogy úgy tudnám megfogalmazni, mint Ady Endre írja versében: „Napsugarak zúgása, amit hallok, számban nevednek

jó íze van, szent mennydörgést néz a két szemem, Istenem, Istenem, Istenem." Ma, a szemek vasárnapján nem csak az a fontos, amit látunk, hanem az is, amit hallunk. Nap mint nap látunk és hallunk híreket, borzalmas számadatokkal, beszámolókkal, fájdalmas képsorokkal. Szemeinket emeljük fel a monitorok fölé, a televízió képernyője fölé, fülünket fordítsuk a zsoltáros szava irányába és legfőképp Isten vigasztaló és megerősítő, bátorító szava irányába. A mai vasárnap evangéliumában olyan nyilvánvaló Jézus szava, aki boldognak mondja mindazokat, akik az Ő igéjét hallgatják és megtartják. Sőt, kihallatszik győztes hangja is, aki néma ördögöt és tisztátalan lelket űz ki és ezzel győzedelmeskedik a halál felett.

Poklon, ördögön, halálon, és hisszük, hogy félelmen és víruson győzedelmeskedő Urunk van. Most, amikor a böjti időszakban még inkább vágyunk az Isten közelségére, a templom csendjébe, az imádságra, bűneink letételére, nem jöhetünk. De ez legyen előttünk minden napon: poklon, ördögön és halálon győzedelmeskedő Urunk van, és ezt most is megtapasztalhatjuk bizonyosan. Szemeim az Úrra néznek szüntelen! Családi közösségben, csendes naponkénti imádságban, énekben, igeolvasásban vessük szemünket a győztes Bárányra, aki ebben a helyzetben is, ilyen módon is velünk van, jelen van, köztünk munkálkodik és megtart.

Ámen

Isten békessége, amely minden értelmet meghalad, őrizze meg szívünket és gondolatainkat a mi urunkban, Jézus Krisztusban! Ámen

Keczkó Szilvia

IGEHIRDETÉS BÖJT NEGYEDIK (LEATARE) VASÁRNAPJÁN - 2020. MÁRCIUS 22.

„Mert gyönyörködöm az Isten törvényében a belső ember szerint,
de tagjaimban egy másik törvényt látok, amely harcol az értelmem törvénye
ellen, és foglyul ejt a bűn tagjaimban lévő törvényével.
Én nyomorult ember! Ki szabadít meg ebből a halálra ítélt testből?
Hála legyen Istennek, a mi Urunk Jézus Krisztus által!
Tehát én magam értelmemmel ugyan Isten törvényének szolgálok,
testemmel azonban a bűn törvényének."

Róm 7,22-25

Szeretett Testvéreim az Úr Jézus Krisztusban!

Egy vallomással kell kezdenem ezt az igehirdetést. A tervem az volt, hogy kivételesen nem a kijelölt igeszakaszról prédikálnék, hanem a mai vasárnap evangéliumi szakaszáról, az ötezer ember megvendégelésnek történetéről. Ugyanis sok héttel ezelőtt, amikor a révfülöpi csendes hétvégénket terveztük, és amely éppen most lenne. Elhatározásunk szerint a hétvége tematikájához jobban illet ez a jánosi szakasz. Azonban amikor újra elolvastam a mai vasárnap kijelölt bibliai szakaszát, megdöbbentett a sorok drámai hangvétele, aktualitása, nekünk szóló üzenete. A napokban sok felhívás, kérés, útmutatás hangzott el felénk. Elolvasva ezt az igét, azt éreztem, a Mindenható Isten is üzen nekünk ezekben a nehéz napokban.

Ki szabadít meg ebből a halálra ítélt testből? – teszi fel ezt a drámai kérdést az apostol. Kétségbeesett, ellehetetlenült állapotot él át az apostol, olyan helyzetet, ahonnan nem létezik kiút. Pál szembe néz a maga, de úgy általában minden ember életének az árnyoldalaival. Tudja, mit kellene tenni, tudja, ismeri mi az Isten törvénye, hogyan kellene élnie, akarja is, teszi is, de nem tudja mégsem elérni a célját. Kicsivel korábban ezt olvassuk: Hiszen nem azt teszem, amit akarok: a jót, hanem azt cselekszem, amit nem akarok: a rosszat. Hányszor és hányféleképpen átéltük már ezt az érzést, nem ezt akartuk, a végeredmény mégis valami rossz lett. A bűn hatalma, hogy nem tudunk nem vétkezni, ott van átokként az életünk felett. S el kell ismernünk, hogy itt egy nálunknál nagyobb törvényszerűséggel, hatalommal állunk szemben.

Ki szabadít meg ebből a halálra ítélt testből? Vagy így is aktualizálhatnánk ezt a kérdést, ki szabadít meg ebből a halálos veszedelemből? Hatalmas erőfeszítések történnek a világon mindenütt, hogy felvegyük a harcot a minket támadó kórral. Kutatók, orvosok, országok vezetői dolgoznak éjt nappallá téve, hogy megelőzzék a bajt, vagy enyhítsék annak a hatásait. Hála és köszönet nekik és minden

embernek, aki segíteni akar, a felelősen gondolkodik, és meghozza a maga áldozatát ebben a helyzetben. Mégis akármilyen prognózissal számolunk, valami hasonló kilátástalanság kerít hatalmába minket, mint amit az apostol is megélt a kérdésfelvetés pillanatában.

Igen, hirtelen ezzel a nagy megállással mintha a mögöttünk lévő időszak minden terhe, elrontott helyzete szakadt volna ránk. Igen, ez a kényszerű megállás, egyéni, de közösségi szinten is számadásra késztet. Mit rontottunk el, hol mentek félre a dolgok, mi az, amin változtatnunk kellene? Az apostolhoz hasonló őszinteséggel kell meglátnunk azt, mi az, amit másként kell látnunk és mi az, amiben még jobban kérjük a Mindenható Isten vezetését és segítségét.

Igen, mert ez a bibliai szakasz nem a kétségbeesés, kilátástalanság állapotával zárul, hanem a reménységével, a hálaadásával. Pál apostol eljut az emberi lehetőségek határáig, s miután nem talál maga előtt semmilyen kiutat, feltekint, s meglátja a Szabadítót, Jézus Krisztust, az ő művét és megváltását. Van valaki, aki hatalmasabb nálunk, hatalmasabb a minket megkötöző bűneinktől és azok szörnyű következményétől. Isten, aki az élet Istene, aki Jézus Krisztusban megbékéltette a világot Önmagával, kifejezve irántunk való szeretetét. Jézus neve szabadítót jelent héberül. Jézus halálával, helyettünk szenvedett, hogy nekünk életünk legyen. Legyőzte a bűn hatalmát, hogy mi Isten gyermekei lehessünk. Őhozzá kiáltunk ezen a mai napon, hisszük, hogy hatalma nagyobb minden minket fenyegető veszedelemnél. Hisszük, hogy vele, általa megállhatunk a legnagyobb nehézségek között is! Hisszük, hogy ő velünk marad a világ végezetéig és mellettünk áll szeretetével küzdelmeink között. Ámen

Isten békessége, amely minden értelmet meghalad, őrizze meg szívünket és gondolatainkat a mi Urunkban, az Úr Jézus Krisztusban! Ámen

Keczkó Pál

IGEHIRDETÉS A BÖJTI ZENÉS ÁHÍTATON - 2020. MÁRCIUS 24.

„Magadra hagytalak néhány pillanatra, de nagy irgalommal
ismét összegyűjtelek. Túláradó haragomban egy pillanatra elrejtettem
előled arcomat, de örök hűséggel irgalmazok neked – mondja megváltó Urad.
Mert úgy teszek, mint Noé idejében: Ahogyan megesküdtem,
hogy nem árasztja el Noé özönvize többé a földet, úgy esküszöm meg most,
hogy nem haragszom rád, és nem dorgállak meg többé.
Mert a hegyek megszűnhetnek, és a halmok meginoghatnak,
de hozzád való hűségem nem szűnik meg, és békességem szövetsége
nem inog meg – mondja könyörülő Urad."

Ézs 54,7-10

Prófécia. Isten ítéletét hirdető, rettenetes hang. Rohanó, viharfekete, kénsárga fellegek, füst, mennydörgés, halál. Keresztülhúzott emberi számítások. A népek bűneinek igazságos megtorlása. Fenyegetés, ami elől nem lehet többé elbújni. Ránk rontó, leküzdhetetlen fölényben lévő ellenség, tűzvész és árvíz, járvány és pusztulás.

Prófécia. Isten irgalmát hirdető, bátorító szólam. Biztatás nagy félelem idején, hogy nem a halálé, nem az összeomlásé lesz az utolsó szó. Hogy Isten végső soron nem a pusztulás, hanem a kegyelem, a „mégis-élet" Istene. Hogy nem hagyott el végleg minket, hogy terve van még velünk. A hajnal ígérete az éjszaka sötétjében.

Mai próféciánk ebbe a második csoportba tartozik. A vigasztalás szólama, új kezdet reménye. Ézsaiás jövőt, virágzó folytatást ígér rémülten meglapuló hallgatóinak. Mert a prófécia ilyen kettős témájú műfaj: váltakozva hirdeti Isten igazságos, rettenetes ígéretét és érthetetlen, felszabadító irgalmát.

Szabad-e vajon Isten megváltó szándékát hirdetni ebben az időben? Vajon nem inkább Isten bosszúálló ítéletéé kellene hogy legyen ma a vezérszólam? Nem érezzük-e mindannyian, hogy csak vihar előtti csend ez a mostani kedves madárcsicsergés? Tavaszi torkainkat félelem szorítja.

Úgy gondolom, nem véletlen és nem korai Ézsaiás ígérete az új kezdetről. Ezekben a napokban megállni látszik az élet. A világ kormányai és hatalmasságai komoly intézkedéseket vezettek be, hogy megállítsák, vagy legalábbis mérsékeljék az előttünk álló, láthatatlan fenyegetést. Amit korábban aktivisták egyre gyarapodó, mégis a kritikus tömeget elérni nem tudó csoportja kívánt visszafogni, most azok, akik kezében tényleges hatalom van, igyekeznek karámba zárni. A természet és önmagunk túlhajszolása, mértéktelen kiaknázása megtorpanni látszik. Az utcák, a határok, az ég nyüzsgése alábbhagy. Az élet csendesebbé, emberléptékűvé válik. A környéken futók és biciklisek tűnnek fel,

családok, akiket már nagyon rég nem láttunk így együtt. Apukák ülnek le a szőnyegre elhanyagolt gyermekeik közé. Egy barátom írta egyik levelében, hogy az idei böjt mindenki böjtje lett; az idei böjtöt senkinek sem lehet figyelmen kívül hagynia. Mindenki számára leállást, magunkba szállást, életünk átértékelését hozza majd. Nem tudjuk, meddig fog tartani. Húsba metsző valóságként számolunk vele. Észrevettük, annyi év után. És ez a lényeg. Az ítéletes próféciának addig van szerepe, amíg az ember hazug mámorban száguld a végzete felé. Az idei böjt ébredést hozott. Az emberek zavartan húzódnak meg otthonaikban, egyedül vagy szeretteik körében. Olvassuk a híreket, igyekszünk óvintézkedéseket tenni. A bölcsebbek szigorúan veszik a kijárási tilalmat, és csak a legszükségesebbekért hagyják el a lakást. Meghúzódunk, lelassulunk, várunk. Elkomolyodunk. Érezzük az élet és a halál súlyát. Számadás, bűnbánat mutatkozik mozdulatainkban.

A magasságos Isten pedig, aki mindeneken túlvan és aki minden történés felett úr, szelíden újra bemutatkozik: ne félj, mert én vagyok a Megváltó, én vagyok a Könyörülő. Ha szét is szakad ez a világ, ha össze is dőlnek rendszerek és el is árasztanak a habok, én melléd állok és melletted maradok.

Nem véletlen, hogy ez a mai ígéret abban az ötvennegyedik fejezetben bukkan fel, amely a leghíresebb Ebed-Jahwe éneket követi Ézsaiás könyvében. Ebed-Jahwe, az Úr szolgája. Akinek annyi szenvedést, annyi igazságtalanságot kell elszenvednie. S aki csendes hűségével, kiközösítést és összetöretést hozó kitartásával végül mindnyájunk gyógyítója lesz. Benne mi, Krisztus követői a názáreti mestert ismerhetjük fel. Számunkra ő a biztosítéka annak, hogy Isten komolyan gondolja mellénk álló, új kezdetet hozó ígéretét. Ámen

Isten békessége, amely minden értelmet meghalad, őrizze meg szívünket és gondolatainkat a mi Urunkban, az Úr Jézus Krisztusban! Ámen

Bence Áron

IGEHIRDETÉS BÖJT ÖTÖDIK (JUDICA) VASÁRNAPJÁN - 2020. MÁRCIUS 29.

„Mivel tehát, testvéreim, bízhatunk abban, hogy bemehetünk a szentélybe Jézus Krisztus vére által, azon az új és élő úton, amelyet ő nyitott meg előttünk a kárpit, vagyis az ő teste által;
és mivel nagy papunk van az Isten háza felett: járuljunk azért oda igaz szívvel és teljes hittel, mint akiknek a szíve megtisztult a gonosz lelkiismerettől, a testét pedig megmosták tiszta vízzel.
A reménység hitvallásához szilárdan ragaszkodjunk, mert hű az, aki ígéretet tett. Ügyeljünk arra, hogy egymást szeretetre és jó cselekedetre buzdítsuk. Saját gyülekezetünket ne hagyjuk el, ahogyan egyesek szokták, hanem bátorítsuk egymást annál is inkább, mivel látjátok, hogy közeledik az a nap."

Zsid 10,19-25

Keresztyén Gyülekezet, szeretett Testvéreim az Úr Jézus Krisztusban!

Bíztatás! Hogyha végigtekintünk eddigi életünkön, emlékeinken, biztosan találunk több olyan emléket, esetet, amikor bíztatásban részesültünk, s ez ott és akkor meghatározóvá, emlékezetessé vált és úgy emlékszünk vissza ezekre a percekre, vagy alkalmakra, hogy erőt adtak, reményt nyújtottak, támaszt jelentettek akkor nekünk! Bizony szükségünk van a bíztatásra, időről időre jelentkeznek olyan körülmények az életünkben, amikor felértékelődik az egymásnak nyújtott támasz, odafordulás és bíztatás! Úgy gondolom, hogy most ezekben a hetekben is olyan időket élünk, amikor a bíztatásnak, egymás támogatásának, segítésének alapjelentősége van! Látjuk és tudjuk tehát, hogy vannak, akadnak a múló időben időszakok, alkalmak, amikor aktuálisan bíztatásra vágyunk és segítségre szorulunk. Vannak tehát bíztató percek, igazi bíztatások valahol a térben és időben, de elárulom, hogy létezik olyan bíztatás is, amely tér és idő feletti. Talán már megszokták a kedves Testvérek, hogy többször hozom be, emelem be igehirdetésekbe az időt, a mérhető időhöz kapcsolódó törvényszerűségeket és az időhöz kapcsolódó teológiai tartalmat, bizony a mai igehirdetési alapigénk ismét olyan, amely ezt indokolttá teszi! Indokolttá teszi, ugyanis bíztatásában az örök evangéliumra, az időtlen jó és örömhírre mutat! Mielőtt azonban elmerülnénk az időtlenségben, picit tekintsünk csak bele a múltba!

A jeruzsálemi nagytemplom volt az ókori zsidó istentisztelet kultikus központja. A templom belső tere kettő részre volt felosztva. Ezek voltak a szentély, a másik pedig a Szentek szentje, a magyar tükörfordításnak ez a megnevezés a legmegfelelőbb, de ha a héber nyelvtant nézzük, akkor talán úgy

lehetne a legpontosabban megnevezni, hogy a legszentebb tér. Ez volt a templomnak az a helye, amely el volt választva a szentélytől. Nem tudjuk pontosan, hogy mivel választották el ezt a belső teret, a magyar bibliafordításokban az a megnevezés hagyományozódott, hogy kárpit, valójában talán valamilyen szőttes lehetett. Salamon templomában a szentek szentje adott otthont a Frigyládának Mózes kőtábláival a belsejében. Miután a zsidók hazatértek a babilóni fogságból felépítették az első templom romjaira a második templomot, amelynek belső tere szintén az előbb említett kettő részre oszlott. A szentélybe csak a papok léphettek be, a szentek szentje ekkor már üresen állt, mivel a Frigyláda sajnos elveszett. Ez volt az a tér, amelyről úgy tartották, Isten állandó lakóhelye, ahol a Szent teljes hatalmával állandóan jelen van. Ide az ember, mint profán nem mehetett be csak úgy, a mindenkori zsidó főpap is csak évente egyszer léphetett be ide nagy fegyelmezettség és szent félelem közepette, hogy elvégezze a kötelező szertartást. A zsidó bűnbánati, áldozati gyakorlat rendszeresen és leggyakrabban a templom udvarán felállított áldozati oltárnál zajlott. A papok itt végezték el újra és újra az engesztelő áldozati szertartásokat. Ezek azok a távlatok, történések és körülmények, amelyeket a Zsidókhoz írt levél felidéz nekünk és rámutat egy nagyon fontos dologra! Úgy is mondhatnám, hogy a legfontosabb dologra mutat rá! A mindenkori főpapok, akik a kronoszban, vagyis a mérhető időben látták el a szolgálatukat, mind-mind előképei voltak a legnagyobb, legfőbb főpapnak, Jézus Krisztusnak, aki egyszer és mindenkorra minden bűnünkért eleget tett engesztelő áldozatával, a saját vérével! Erre hívja fel figyelmünket a Zsidókhoz írt levél szerzője, ki is emeli, hogy Jézus nem birkák és bakok vérével, hanem a saját drága és szent vérével egyszer és mindenkorra eleget tett minden bűnünkért. Ez a lényeg, ez a centruma és magja keresztyén hitünknek. Vajon miért is elemeztem ilyen hosszan a szentek szentjét és az ókori zsidó áldozati kultuszt? Azonnal megértjük, ha újra elolvassuk alapigénk első felét: "Mivel tehát, testvéreim, bízhatunk abban, hogy bemehetünk a szentélybe Jézus Krisztus vére által, azon az új és élő úton, amelyet ő nyitott meg előttünk a kárpit, vagyis az ő teste által; és mivel nagy papunk van az Isten háza felett: járuljunk azért oda igaz szívvel és teljes hittel, mint akiknek a szíve megtisztult a gonosz lelkiismerettől, a testét pedig megmosták tiszta vízzel." Emlékezzünk a passiótörténetre, közeledik Nagypéntek ünnepe, amikor újra felidéződik előttünk a Kálvária, Krisztus Urunk szenvedéstörténete! Emlékezzünk vissza, mikor Jézus meghalt a kereszten, kilehelte lelkét, a jeruzsálemi nagytemplomban ketté hasadt a kárpit, amely elválasztotta egymástól a szentélyt és a szentek szentjét! Azt mondja ez a szakasz, hogy Jézus Krisztus teste volt az a kárpit, amikor bekövetkezett a megváltás csúcsa és betetőzött a kereszthalál, akkor kettészakadt a templomban a kárpit! Isten pedig ezen keresztül és ezáltal mintegy kilépett a szentek szentjéből és odaállt, odaáll elénk, egyen-egyenként mindannyiunk elé, hogy felismerhessük Őt, az egy Igazt. Odaáll elénk és szólít! - Nézd meg! Látod mennyire szeretlek!? Szent Fiamban Önmagam adtam érted, kiléptem a szentek szentjéből és most már semmi sem állhat közénk!

Van itt még kettő kifejezés, amely ugyan nem szerepel a mi mai szakaszunkban, de az azt megelőző részben, vagyis a 10. versben ott van, mégpedig, hogy egyszer és mindenkorra. Ezeket mindenképpen ki kell emelni, ha a megváltást a múló időben nézzük. Azonban itt szeretnék utalni arra, amit már a

múltkori igehirdetésemben igyekeztem bővebben körüljárni, mégpedig, hogy a Szentháromság egy és igaz Isten, Jézus Krisztus örök, tehát időfeletti és időtlen, így valójában a megváltás is időfeletti és időtlen! Egyszerre befejezett és teljes, egyszerre időfeletti és örök, tehát a maga teljességében örökké, így most is tart! Ez az alapja minden bíztatásunknak, ez az alapja minden bizakodásunknak és ez az alapja megmenekülésünknek, örök életünknek is!

A böjti idő önvizsgálatra, önfeltárásra, bűnfelismerésre és bűnbánatra sarkall, kell, hogy sarkalljon minket! A mai vasárnap, Judica vasárnap tematikája és jellege pedig még inkább a nagyhét és passió felé irányítja figyelmünket. Úgy gondolom, hogy keresztyén életünk és bűnfelismerésünk sajátja, újra és újra átélt élménye a töredelem, esetleg lelkiismeretfurdalás és a bűneink miatt érzett szomorúság, vagy akár szégyen Isten előtt és ember előtt. Azt is gondolom, hogy ez a keresztyén élet egyik alappillére, aki pedig úgy érzi, hogy mentes a töredelemtől, esetleg lelkiismeretfurdalástól és úgy gondolja, hogy őneki nincs oka szégyenkezni és nincs szüksége töredelemre, az hazudik! Hazudik magának, hazudik másoknak és ami a legrosszabb, hazudik Istennek is! Luther is kiemeli, hogy a bűnfelismerés, bűnbánat, a bűneink miatt érzett szomorúság és az isteni ítélettől való félelem előfeltétele a megtérésnek! Ezt nem szabad és őszintén szólva nem is lehet megspórolni! Itt azonban álljunk meg és emlékezzünk vissza, hogy mivel is kezdtem az igehirdetést!? A bíztatással! Mai igehirdetési alapigénk is erőteljes bíztatás! A szentek szentje nyitva van, Isten teljes valójában, teljes szeretetével és kegyelmével odalép elénk, de van még egy jó hírem! Nemcsak Istennek van közvetlen útja hozzánk, hanem minekünk is közvetlen utunk van az Atyához, lépjünk hát be Hozzá a szentek szentjébe! Figyeljük csak meg miként bíztat bennünket a szent ige: "bemehetünk a szentélybe Jézus Krisztus vére által." Bízzunk, mert fent van már a mi napunk, Jézus Krisztus fénye mindent beragyog, megmosattunk szent vérében, ezért van tovább a lelkiismeretfurdalásnál, van tovább a bűneink miatt érzett szégyennél és szomorúságnál, hiszen igaz hittel és teljes szívvel léphetünk be a szentek szentjébe, mert a szívünk megtisztíttatott! Lehet bátorságunk, legyen bátorságunk belépni a szentek szentjébe! Mai alapigénk még kettő fontos dologban bíztat minket, mégpedig, hogy ragaszkodjunk a reménység hitvallásához, mert élő a mi reménységünk, Aki nem más, mint Jézus Krisztus, emellett pedig fontos, hogy bátorítsuk egymást! Bátorítsuk és támogassuk egymást, fontos, hogy a közösség élő maradjon, fontos, hogy közösségünk együtt maradjon! Legyünk egymás támaszai ebben a nehéz időszakban is és minden napon! Ne feledjük el soha, hogy a szentek szentje nincs már zárva, nyitva van! Bizalommal léphetünk a kegyelem trónusához!

Isten békessége, amely minden értelmet meghalad, őrizze meg szíveinket és gondolatainkat a mi Urunkban, Jézus Krisztusban! Ámen

Gömbös Tamás

IGEHIRDETÉS A BÖJTI ZENÉS ÁHÍTATON - 2020. MÁRCIUS 31.

„Közel volt a zsidók páskaünnepe, és Jézus felment Jeruzsálembe.
A templomban találta a marhák, juhok és galambok árusait
meg az ott ülő pénzváltókat. Kötélből korbácsot csinált, és kiűzte mindet
a templomból a marhákkal és a juhokkal együtt. A pénzváltók pénzét kiszórta,
az asztalokat felborította, a galambárusoknak pedig ezt mondta:
Vigyétek ezeket innen, ne csináljatok piacteret az én Atyám házából!
Tanítványai visszaemlékeztek, hogy meg van írva:
„A te házad iránti féltő szeretet emészt engem." A zsidók pedig azt kérdezték
tőle: Milyen jelt mutatsz nekünk, hogy ezeket teszed? Jézus így felelt nekik:
Romboljátok le ezt a templomot, és három nap alatt felépítem.
Ezt mondták rá a zsidók: Negyvenhat esztendeig épült ez a templom,
és te három nap alatt felépíted? Ő azonban testének templomáról beszélt.
Amikor azután feltámadt a halálból, visszaemlékeztek tanítványai arra,
hogy ezt mondta, és hittek az Írásnak és a beszédnek,
amelyet Jézus mondott."

Jn 2,13-22

A világjárvánnyal kapcsolatos sok rémisztő, elkeserítő hír mellett a napokban különös, reménykeltő tudósításokat is olvastam. Tisztul a levegő. Az ózonréteg regenerálódik. Az üvegházhatású gázok kibocsátása jelentős mértékben csökkent. A járványellenes óvintézkedések egy időre kegyetlen szigorral állították le a gyárakat és az égen-földön nyüzsgő, milliónyi járművet. Miközben egyik szemem örömtől repes, a másik félve szűkül össze: vigyázzunk, nehogy ezek a hírek hamis biztonságba ringassanak minket, nehogy elbízza magát a világ, és visszaálljon az emberiség számára végzetes, önpusztító pályájára...

Az óvintézkedések miatt üresek a templomaink is. Mindez különös zenei aláfestést, kíséretet ad a mai evangéliumnak. Kongó templomtérben vajon milyen visszhangja lesz a templomtisztítás történetének? Ha most Jeremiás siralmait olvasnánk, a gyász, és az újrakezdés halovány reménysége vezérelné gondolatainkat. Mai evangéliumunk azonban más irányba vezet, gyászon és sajnálkozáson túlra. Fényében rövidzárlatos kísérlet lenne most pusztán afelett lamentálnunk, hogy nem gyűlhetünk össze a megszokott módon Isten házában. Hogy annyi, gondos szeretettel előkészített eseményünknek, programunknak kell elmaradnia. A templomtisztítás története ugyanis radikális

változásról, pontosabban változtatásról, aktív, isteni beavatkozásról beszél. Krisztus követőiként nem folytathatjuk ugyanonnan. Nem folytathatjuk ugyanonnan, mert súlyos hibák rajzolódtak ki korábbi célkitűzéseinkben. Egy néhány napja falra fújt, hong-kongi graffiti szerint: „Nem térhetünk vissza a normalitáshoz, mert éppen ez a normalitásunk okozta a bajt."

Bibliai részletünkben Jézus köteleket fon össze, és az evangéliumokban egyedülálló módon fizikai erőszakhoz folyamodik. Bemegy a templomba, tör, zúz, kiűz. Kitakarít. Isten Fia Atyja házában takarít. Atyjáéban, akinek az egész föld lábainak zsámolya. E szövegnek önvizsgálatra kell indítania minket.

Az önvizsgálat előtt azonban egyvalami mellett nem sikolhatunk el; maga a szöveg nem engedi ezt. Jézus ebben a történetben egyértelműen az intézményesült vallásgyakorlatot illeti kritikával. Ezért most vetnünk kell egy pillantást az egyház bűneire is. Gyakorta elhibázott stratégiájára. Hasztalan, önmagát elértéktelenítő törekvésére, amelyben sokszor külső formáiban úgy törleszkedik a korszellemhez, hogy közben a valódi tartalmat elhanyagolja. Jézus mozdulatainak és indulatának egyértelmű üzenete van: a számok bűvöletének, a biznisznek mennie kell az egyházból. A Lutheránus Világszövetség a reformáció jubileumán így fogalmazott: a teremtett világ és a Teremtő hozzá való lehajolása „nem bocsátható áruba". Bennünk, evangélikusokban origóként kellene lüktetnie ennek az üzenetnek. Mégis, mennyi nyerészkedést, pozícióhajhászást, áruba bocsátást találunk a mi egyházunkban is! A szinoptikusokban Jézus így szól: ez az imádság háza, nem pedig rablók barlangja, zűrös ügyletek helye. Jánosnál csupán ennyi áll: a templom nem piactér, hanem az Atya háza. Az egyház Istené. Gyülekezeteink, a hozzájuk tartozó csetlő-botló emberek mind-mind Istenéi. Nem szabad üzletet csinálnunk belőlük.

Egyúttal minket magunkat is szimbolizál a templom, hiszen az apostol azt mondja, testünk a Szentlélek temploma. Ezekben a hetekben rémisztő erővel érezzük, hogy Isten minket magunkat is tisztít és takarít. Mi az, aminek mennie kell? Mit szeretne kiűzni belőlünk Jézus? Önzésünket? Felelőtlenségünket? Krónikus bizalomhiányunkat? A minket fenyegető kórt, vagy a kórtól való félelmünket?

Az önvizsgálat után érdekes felfigyelnünk még egy dologra mai evangéliumi történetünkkel kapcsolatban. János apostolnál ugyanis ez az epizód a második fejezetben, azaz a híradás elején található. Amíg a többi evangélista a templomtisztítást a passió drámájának nyitányaként szerepelteti, Jánosnál mindez akkor történik, amikor éppen csak elkezdődik Isten Fia megjelenésének, testet öltésének szimfóniája, amikor még „nem jött el az ő órája". Bátorítólag visszhangozhat Jézus szava egy másik helyről: „Ez még nem a vég..." Sőt, ahogy a szövegünket megelőző történetből, a kánai menyegző történetéből megtudjuk, Isten nem a silány minőségű bort tartogatja a végére, mikor az események kulminálódása miatt már mindenki elveszteni látszik józan ítélőképességét. A végére jön a legjobb bor. Nem úgy, mint sok sorozat végén, ahol a forgatókönyvírók már kifogytak az ötletekből, ahol ellaposodik a történet. Ami történetünk, e világ történetének vége drasztikus lesz, szívbe-sejtbe tépő – egyúttal azonban hatalmas és gyönyörű is. Katarzist hozó.

Életünk és halálunk, világjárványok és világraszóló nagytakarítások, összeomlások és újjáéledések pecsétje maga Jézus. Ő áll mai áhítatunk középpontjában is. Aki templomtisztításra, erre a blaszfémikus merészségre vetemedik, annak meg kell halnia. Vagy másképpen: csak az vetemedhet ilyesmire, aki teljesen odaadja magát a világnak és az egyháznak, aki maga is aláveti magát ennek a drasztikus tisztítási folyamatnak, olyan komolyan gondolja mellénk állását. Nála nem kell jel a hitelesítésre, az ő rendíthetetlen felénk fordulása, az ő magatartása... ő maga a jel. Ő tisztít minket ebben az idei, különleges böjtben is, ma, mindennek a kezdetén. Ámen

Bence Áron

IGEHIRDETÉS BÖJT HATODIK VASÁRNAPJÁN, VIRÁGVASÁRNAP - 2020. ÁPRILIS 5.

"Másnap, amikor az ünnepre érkező nagy sokaság meghallotta, hogy Jézus Jeruzsálembe jön, pálmaágakat fogtak, kivonultak a fogadására, és így kiáltottak: Hozsánna! Áldott, aki jön az Úr nevében, Izráel Királya! Jézus pedig egy szamárcsikóra találva, felült rá, ahogyan meg van írva: „Ne félj, Sion leánya, íme, királyod jön, szamárcsikón ülve." Tanítványai először nem értették mindezt, de miután Jézus megdicsőült, visszaemlékeztek arra, hogy az történt vele, ami meg volt írva róla. Bizonyságot tett mellette a sokaság, amely vele volt, amikor Lázárt kihívta a sírból, és feltámasztotta a halálból. Ezért is vonult ki elé a sokaság, mert hallották, hogy ezt a jelt tette. A farizeusok pedig így szóltak egymáshoz: Látjátok, hogy semmit sem tudtok elérni: íme, a világ őt követi!"

Jn 12,12-19

Szeretett Testvéreim az Úr Jézus Krisztusban!

Talán nincs is olyan család ebben az országban, ahol, vagy akiknél évente legalább egyszer egy-egy szülinapon ne hangozna el a legnagyobb Halász Judit sláger, a Boldog születésnapot! Ez a jól ismert köszöntő-dal így kezdődik, talán nem csak a refrént ismerjük kívülről: Ez a nap más, mint a többi, ezt te is jól tudod... Ma pedig, ezt a jól ismert sort kicsit átírva ezt mondanám: Ez a vasárnap más, mint a többi, ezt mindannyian jól tudjuk...

Két okból is más. Ha nem lenne vírus meg szobafogság, meg ez az egész helyzet, akkor is valami ilyesmit fogalmaznék meg magamban virágvasárnappal kapcsolatosan. Az egyik kedvenc vasárnapom, ha nem kizárólagosan az. Szerintem sokan vagyunk így ezzel. Egy tavaszi, várva-várt ünnep, különös színeivel, hangulatával, arculatával, és persze üzenetével. Még nem ért véget a böjt, de új szakaszába lép, valami más kezdődik el, visszafordíthatatlanul, feltartóztathatatlanul. Minden évben felemelő. Ünneplőbe öltözik a szívünk, itt a kertben is ilyenkor ölt ünneplő ruhát a magnólia fa, most is teljes virágzásában pompázik. Ilyenkor barkával vonulnak be a gyerekek, szól a hozsánna, énekel az énekkar, derűsek vagyunk. De attól is különleges, hogy mindeközben a lelkünk mélyén nagyon jól tudjuk, hogy virágvasárnap egy ellentmondásos ünnep a vasárnapok sorában, élet-halál kérdése sejlik fel az ünneplő, hozsannát éneklő, pálmaágat lengető tömeg szívében.

És persze, ez a vasárnap más, mint a többi, ezt is jól tudjuk mindannyian. A tömeg helyett ma üresek a templomok. Csak nekünk nyílik a magnólia, és a ház összes kisgyerekét összeszedve is csak négyen vonultak be a barkával a seregnyi ünneplő ruhás gyermek helyett. Énekkar sem szól, arról nem is

beszélve, hogy ma lett volna a Jézus a kereszten című oratórium bemutatója rögtön az istentisztelet után, az énekkar és ifjúsági zenekar előadásában.

De, mert így is más, lehet és legyen más az előbb említett módon is! Lehet és legyen különleges, lehet és legyen ünnep, kezdete valaminek a böjtben, szép és mégis borzongató ellentmondásos üzenete miatt! A mostani nehéz helyzettől függetlenül ez a nap nagyhét nyitánya, egy kitáruló kapu, melyen át bepillantást nyerhetünk kereszténységünk lényegébe, de egész létünk hús-vér valóságába, az Emberfia utolsó szavain, tettein keresztül. És Isten tettén keresztül, mely ennek a különleges hétnek a záró akkordja, amiből megértjük, mit jelent, hogy a hétnek az elején Jézus az Úr nevében jön. Jézus az Úr megbízásából érkezik Jeruzsálembe, a megbízó maga az Örökkévaló, aki a napok előre haladtával egyre távolodik, egy rövid szempillantásra nagypéntek dermesztő csendjében elhagyja a Fiút, majd megmutatva mindenhatóságát feltámasztja őt a harmadik napon.

Van még egy dal, ami nem akkora sláger, illetve talán nem olyan ismert, mint a Boldog születésnapot, inkább rétegzene, ami így kezdődik: „Sok ember közt vagy a leginkább egyedül…"Hatalmas tömeg volt ott Jeruzsálemben, egy sokszínű sokaság, városlakók, ünnepi zarándokok, kíváncsiskodók, Jézus követői és Jézus ellenfelei, a feljegyzések szerint 100 ezernél is több ember lehetett jelen az ünnepen a városban, így Jézus bevonulásakor is. Sok ember közt vagy a leginkább egyedül. Bárki, aki jelen volt, hiába lökdösték jobbról-balról, egyedül volt az érzéseivel, a gondolataival, a reményével vagy félelmével, boldogságával vagy gyilkos haragjával. Az ember a virágvasárnapi tömegben is egyedül van, ha a lét végső kérdéseivel ott szorong-feszeng az Isten előtt. Ha nagyhét kérdései és válaszai közül ő csak a kérdéseknél tart. Ma, a már említett és jól ismert okok miatt nincs virágvasárnapi tömeg, lassan nem is tudjuk értelmezni már ezt a szót, hogy embertömeg, és egyedül vagyunk, a televízió vagy számítógép előtt, de az üzenet arról szól, hogy nem vagyunk egyedül! Se a tömegben, sem a csendes otthonainkban! Sem az életünkben! Van válasz! Jézus bevonul a szent városba, elvégzi küldetését, hisz evégre jött erre a világra. Jézus bevonul az életünkbe, de nem csupán bevonul, vagy átvonul rajta, hanem marad! Itt marad! Marad, örökké, ahogy megígérte, „és én veletek vagyok minden napon a világ végezetéig!" Áldott, aki jön az Úr nevében. Jézusban maga az Isten jön közénk. A Szabadító, a megmentő, az életet adó, új életet adó. Az örök életet ígérő és örök életet elhozó.

És íme, a világ Őt követi! A farizeusok szájából hangzik ez a tőlük keserű, de nekünk mégis oly édes bizonyosság: micsoda reménység, micsoda prófécia és micsoda fohász! Kövessük őt, aki eljött közénk, imádjuk őt, a szolga királyt, aki szamárháton, alázatosan, de a legnagyobb dicsőségben érkezett. Ámen.

Imádkozzunk!

Úr Jézus Krisztus! Áldott vagy, aki jössz az Úr nevében! Leborultak előtted az emberek, dicsérték nevedet. Add, hogy neved én is dicsérve vegyem a számra ma és minden napon! Mennyei Atyánk! Csodálatos ünnepet készítettél a számunkra ebben a mai vasárnapban. Érezzük, más, mint a többi. Most talán leginkább fájón érezzük, vágyunk a templomokba, vágyunk igazán ünnepelni, vágyunk

szeretteinkkel találkozni. Add, hogy ebben a nehéz és embert próbáló helyzetben is meghalljuk az üzenetet, evangéliumodat és tudjunk felül emelkedni a gondokon. Urunk, könyörülj a világon! Halld meg a milliónyi fohászt, és hozd el mihamarabb a reményt, gyógyulást, a szabadulást. Kérünk, légy a betegekkel, az orvosokkal, mindazokkal, akik nem maradhatnak otthon és azokkal, akiknek otthon kell maradniuk! Irgalmaddal tekints ránk és szánj meg minket. Ámen

Isten békessége, amely minden értelmet meghalad, őrizze meg szívünket és gondolatainkat a mi Urunkban, Jézus Krisztusban! Ámen

Keczkó Szilvia

IGEHIRDETÉS NAGYCSÜTÖRTÖK ÜNNEPÉN - 2020. ÁPRILIS 9.

„Akkor elment velük Jézus egy helyre, amelyet Gecsemánénak hívtak, és így szólt tanítványaihoz: Üljetek le itt, amíg elmegyek, és amott imádkozom. Maga mellé vette Pétert és Zebedeus két fiát, azután szomorkodni és gyötrődni kezdett. Akkor így szólt hozzájuk: Szomorú az én lelkem mindhalálig: maradjatok itt, és virrasszatok velem! Egy kissé továbbment, arcra borult, és így imádkozott: Atyám, ha lehetséges, távozzék el tőlem ez a pohár; mindazáltal ne úgy legyen, ahogyan én akarom, hanem amint te. Amikor visszament a tanítványokhoz, alva találta őket, és így szólt Péterhez: Nem tudtatok egy órát sem virrasztani velem? Virrasszatok, és imádkozzatok, hogy kísértésbe ne essetek: a lélek ugyan kész, de a test erőtlen. Másodszor is elment, és így imádkozott: Atyám, ha nem távozhat el tőlem ez a pohár, hanem ki kell innom, legyen meg a te akaratod. Amikor visszament, ismét alva találta őket, mert elnehezült a szemük. Otthagyta őket, újra elment, és harmadszor is imádkozott ugyanazokkal a szavakkal. Azután visszatért a tanítványokhoz, és így szólt hozzájuk: Aludjatok tovább és pihenjetek! Íme, eljött az óra, és az Emberfia bűnösök kezébe adatik. Ébredjetek, menjünk! Íme, közel van az, aki engem elárul."

Mt 26,36-46

Szeretett Testvéreim az Úr Jézus Krisztusban!

A 2020-as év nagycsütörtöke, ennek megünneplése egészen különös helyzetben valósul meg. Nem lehetünk személyesen jelen a templomi istentiszteleten, a gyülekezeti közösségben, nem tudunk odatérdelni az oltárhoz, nem ízlelhetjük meg az Úr jóságát, szeretetét, kegyelmét a szent jegyekben, az úrvacsorai közösségben. Vágyakozunk ezután, de ma nagyobb hangsúly esik az imádságra, még jobban figyelünk a lelki tartalomra, amely ugyanúgy a miénk lehet, ami ugyanúgy megtarthat, táplálhat, erősíthet ezekben a nehéz időkben.

Különös az igeválasztás ezen a mai ünnepen, amelyet még az előző évben határoztak el egyházunk vezetői, imádságos szívvel és lélekkel, s hiszem a Szentlélek vezetésével. Akkor még senki sem tudta, mennyire ide illő lesz az utolsó vacsora utáni jézusi imádság erre a mai ünnepre, hogy a mai szituációban mennyire sokat jelent majd számunkra Jézus tusája, küzdelme. Az éjszaka csendjében,

magányosan vívja a maga ima harcát a Mennyei Atyával, kérve tőle az erőt, az ő akaratába való belesimuláshoz, hogy ki tudja inni értünk, a gyötrelem, a szenvedés poharát. Igen, Jézusnak azért kell ezt megtennie, hogy mi az élet kelyhéhez, az úrvacsora szentségéhez járulhassunk, hogy biztosak lehessünk Isten elfogadó szeretetében, hogy átélhessük a vele való közösséget ilyen különleges formában is. Jézus imádkozik, hogy el tudja fogadni a szenvedés kelyhét, hogy mi az élet kelyhéhez járulhassunk.

Ma az utolsó vacsora eseményeiből azokat láthatjuk, amelyekben Jézus emberi vonásai domborodnak ki. Jézus gyötrődik, Lukács evangéliumában azt olvassuk, hogy vért izzad, rettenetes lelki próbákat hordoz el. Milyen őszinte az evangélista beszámolója Jézus imádságáról, amikor ezt olvassuk: Atyám, ha lehetséges, távozzék el tőlem ez a pohár. Ilyen Urunk van, Ő Jézus, akiben hiszünk, aki tudja, mit jelent sokadszorra belekezdeni egy álmatlan éjszakán ugyanabba az imádságba. Ő tudja, mit jelent a magány, amikor nem érezhetjük magunk mellett azokat, akik fontosak számunkra. Jézus tudja mit él át az az ember, aki fél a holnap bizonytalanságától, akinek az életére a szenvedés árnyéka vetül. Olyan jó ezt tudni, amikor mi is megszólítjuk őt, amikor mi is vívódunk, amikor csak egy-két mondatot tudunk kimondani, mert nincs többre erőnk.

Jézus van előttünk, a Gecsemáné kertben, magányosan, elhagyottan és imádkozik. De mi az imádságának a fő célja? Elsőre azt mondanánk, magáért teszi, a maga lelki erejéért könyörög. És ez valóban így is van, de ha szenvedéstörténetének egészére tekintünk, akkor hamar megláthatjuk, amely értünk történik, a mi megváltásunkért, a mi üdvösségünkért, akkor meg kell látnunk, hogy végső soron ennek az imádságnak mi vagyunk a fókuszában. Jézus azért könyörög, hogy a mi megváltásunkat elvégezhesse. A tiédet és az enyémet. Ezen a helyen Jézus értünk imádkozik ilyen állhatatosan. Értünk Péterekért és Jánosokért, akik minden jó szándékunk ellenére, nem tudunk vele virrasztani, akik nem tudunk nem vétkezni, akiknek enélkül, az ő imádságos közbenjárása nélkül, a kereszten végbevitt áldozat nélkül nem lehetne reménységünk! Jézus ezért vállalja Gecsemáné magányát, hogy mi mindig tudhassuk, ő velünk van minden napon a világ végezetéig. Drámai pillanatok, Jézus állhatatos imádsága és gyötrelme. Érted és értem. Így imádkozott és imádkozik értünk a mi Megváltó Urunk! Ámen

Isten békessége, amely minden értelmet meghalad, őrizze meg szívünket és gondolatainkat a mi Urunkban, Jézus Krisztusban! Ámen

Keczkó Pál

IGEHIRDETÉS NAGYPÉNTEKEN - 2020. ÁPRILIS 10.

„Miután kigúnyolták, levették róla a köpenyt, felöltöztették a saját ruhájába, és elvitték, hogy keresztre feszítsék. Kifelé menet találkoztak egy cirénei emberrel, akinek Simon volt a neve: ezt arra kényszerítették, hogy vigye a keresztet. Amikor arra a helyre értek, amelyet Golgotának, azaz Koponya-helynek neveznek, epével kevert bort adtak neki inni. De amikor megízlelte, nem akart inni belőle. Miután megfeszítették, sorsvetéssel megosztoztak ruháin; azután leültek ott, és őrizték. Feje fölé függesztették az ellene szóló vádat, ezzel a felirattal: EZ JÉZUS, A ZSIDÓK KIRÁLYA.
Vele együtt feszítettek keresztre két rablót is, az egyiket a jobb, a másikat a bal keze felől. Akik elmentek mellette, a fejüket csóválva káromolták, és ezt mondták: Te, aki lerombolod a templomot, és három nap alatt felépíted, mentsd meg magadat, ha Isten Fia vagy, és szállj le a keresztről!
Hasonlóképpen a főpapok is gúnyolódva mondták az írástudókkal és a vénekkel együtt: Másokat megmentett, magát nem tudja megmenteni. Ha Izrael királya, szálljon le most a keresztről, és hiszünk benne!
Bízott az Istenben, szabadítsa meg most, ha kedveli őt; hiszen azt mondta: Isten Fia vagyok. A vele együtt megfeszített rablók is ugyanúgy gyalázták.
Tizenkét órától kezdve három óráig sötétség támadt az egész földön.
Három óra tájban Jézus hangosan felkiáltott: Éli, éli, lámá sabaktáni, azaz: Én Istenem, én Istenem, miért hagytál el engem? Néhányan az ott állók közül, akik hallották ezt, így szóltak: Illést hívja. Egyikük azonnal elfutott, hozott egy szivacsot, megtöltötte ecettel, nádszálra tűzte, és inni adott neki.
De a többiek ezt mondták: Hagyd csak, lássuk, eljön-e Illés, hogy megmentse őt. Jézus pedig ismét hangosan felkiáltott, és kilehelte lelkét.”

Mt 27,31-50

Keresztyén Gyülekezet, szeretett Testvéreim az Úr Jézus Krisztusban!

Elvégeztetett! Ahogy már többször mondtam Isten oly szívesen és élénken villantja fel a paradoxont az üdvterv kimagasló részein, bizony ez, a nagypénteki eseménysor is ilyen, s talán mondanom sem kell, hogy mindközül ez a legnagyobb! Az Élet meghalt.

Van egy kedves római katolikus barátom, akinek az egyik végzettsége római katolikus hitoktató, jól megértjük egymást, bár ritkán van lehetőségünk találkozni és beszélgetni, de amikor sor kerül rá, akkor mindig jóízű a közös beszélgetésünk. Ő korábban többször megjegyezte, hogy bár a legfontosabb hitelveinkben egyet értünk, mégis van pár fontos különbség, s ezek közül az egyik, amint mondta, - hogy tinektek evangélikusoknak és úgy összességében a protestánsoknak a nagy, főünnepetek a Nagypéntek, míg nekünk katolikusoknak inkább a Húsvét vasárnap. Tény és való, hogy van pár hitbéli és egyházszemléleti, egyházpolitikai különbség római és lutheri felfogás között, de ez nem tartozik azok közé! Nem lehet kidekázni, kicentizni, hogy vajon melyik a fontosabb, a Nagypéntek, vagy a Húsvét vasárnap! Tény és való, hogy Nagypéntek nélkül nincs feltámadás! Nagypéntek nélkül nincs Húsvét reggel! Azonban ez a kettő együtt, egyként adja ki a nagyot, a teljeset, az egészet, mert az Élet fejedelme meghalt értünk, de nem lehet a halálé az utolsó szó és a mennyei Atya feltámasztotta harmadnapra szeretett, egyszülött Fiát! Karácsony kapcsán is el szoktuk mondani, hogy már a betlehemi jászolban ott áll a véres kereszt és az üres sír, hiszen az üdvesemény egy, teljes és egész! Krisztus földi élete az idők teljessége, amikor az üdvesemény a legfontosabb, legmagasabb szakaszába ér, s mindez a keresztfán csúcsosodik ki, ér a legmagasabb fokra, de az üres sír láttán és ismeretében teljesedik be. Azonban ne szaladjunk ennyire előre! Most Nagypéntek van!

Textusunk páratlan gazdagságot áraszt magából, olyan sűrű, gazdag és dinamikus, hogy akár minden verséről lehetne külön prédikálni. In medias res kezdődik a textus! Zajlanak, dübörögnek az események! Már túl vagyunk Júdás árulásán, túl vagyunk Jézus elfogásán, Péter tagadásán, túl vagyunk a zsidó nagytanács ítéletén, megalázó és bántalmazó viselkedésén, túl vagyunk Pilátus tétovázó ítéletén és Jézus fájdalmas megcsúfolásán. Itt kapcsolódunk be textusunkkal az események menetébe, szinte érezzük az adrenalin lüktetését, ömlik a megaláztatás, a bántalmazás, a stressz és a fájdalom. Pilátus katonái levetkőztették Jézust, bíborszínű köpenybe öltöztették, töviskoronát tettek a fejére, jobb kezébe nádszálat adtak, majd gúnyosan térdet hajtottak előtte, leköpdösték, kivették a kezéből a nádszálat és a fejét verték vele. Miután ez megtörtént visszaadták rá a saját ruháját és elvitték, hogy keresztre feszítsék. Kifelé menet találkoztak a Ciréne városából származó Simonnal, akit arra kényszerítettek, hogy vigye Jézus keresztjét. Erről a bizonyos Simonról keveset tudunk. Azt tudjuk, hogy Ciréne városából származott, amely az észak-afrikai Líbia egyik városa volt, ahol nagy számú zsidó diaszpóra élt. Könnyen lehet, hogy Simon a páska megünneplésére zarándokolt Jeruzsálembe, s elképzelhető, hogy ismerte Jézust, s lehet, hogy a követője volt, minden esetre azt látjuk, hogy most ő viszi Jézus keresztjét a Golgota felé. Ennek két oka lehetett, vagy kegyeletből hordoztatták Simonnal a keresztet, mert látták, hogy Jézus annyira elgyengült a megcsúfolás és

kínzás következtében, hogy nem bírta már, vagy pedig ez is része a kegyetlenkedésnek, hiszen lehet, hogy a katonák nem akarták, hogy az elgyötört, megtört Jézus már a keresztúton meghaljon, azt akarták, hogy a keresztre feszítés kínjaival tovább gyötörhessék őt. Mindenképpen szemet szúr nekünk az epével kevert bor, amelyet Jézusnak adnak, de mikor megízlelte, nem akart inni belőle. Itt az epe, az eredeti görög szövegben szó szerint szerepel. Lehetséges, hogy Máté itt a szenvedés és kínzatás fokozódásának érzékeltetésére szeretne utalni az epe szóval, ugyanakkor Márknál itt mirhával kevert bort olvasunk, amely inkább a fájdalomcsillapításra irányulhatott. Számításba jöhet még a borecet is, amelyet a római katonák frissítőként fogyasztottak. Amint Simon segítő keze, az ital is lehet kétoldalú, hiszen irányulhatott arra, hogy némi enyhet nyújtson a szenvedő Krisztusnak, de irányulhatott arra is, hogy hosszabban életben maradjon a hosszabb kínzás érdekében. Ott vagyunk mi is, szinte halljuk a tömeg ócsárló, acsargó kiáltozását, szinte érezzük a levegő vészterhességét, szinte halljuk a gúnyos kacajokat. Nem szeretném aprólékosan elemezni az eseményeket, hiszen azt megteszi a szent ige. Felérnek a Golgotára, előkerülnek a szögek, a nyilalló fájdalom, a híres fatábla: EZ JÉZUS, A ZSIDÓK KIRÁLYA felirattal. Ott van a jobb és bal felől megfeszített lator, ott van a fejcsóváló sokaság és ott vannak a cinikusan gúnyolódó főpapok, írástudók és vének. Itt vagyunk a legnagyobb paradoxon kellős közepén! Az élet Fejedelme összetörten, kiszolgáltatottan, meggyalázva, megsebezve, bántalmazva ott függ a keresztfán. Luther azt mondja, hogy kétféleképpen szemlélhetjük Krisztus szent szenvedését, egyrészt félelemmel, mert a mi bűneinkért érte a kínzás, megaláztatás és megfeszítés, mihelyettünk viseli a megaláztatás, korbács, töviskorona és szögek okozta gyötrelmet, másrészt hatalmas hálával szemlélhetjük, tudva, hogy megmenekültünk, tudva, hogy megváltattunk. Luthertől azt is tudjuk, hogy mi a theologia crucison, vagyis a kereszt teológiáján keresztül kell, hogy hitünket megéljük. Azt mondja Luther, hogy vannak, akik elmerülnek a theologia gloriae, vagyis a dicsőség teológiájában és annak szemlélésében. Egyfelől az igaz, hogy Isten hatalmas, fenséges és dicsőséges, gyönyörködhetünk kreatívságán, a Teremtés sokszínűségén, de az is biztos, hogy teljes és leghelyesebb istenismeretre akkor teszünk szert, ha Jézus Krisztusra figyelünk, s Őrá is, mint a megfeszítettre! Hinnünk kell, tudnunk kell, hogy miértünk és mihelyettünk érte Krisztust a büntetés! A kereszt azonban sokaknak bolondság és botrány! Botrány a zsidóknak, akik egy harcos messiást vártak, s várnak a mai napig. Ott és akkor olyan messiást vártak, aki tűzzel, vassal, karddal lerázza a zsidó népről Róma igáját és helyreállítja Dávid királyságát. A művelt görögök számára bolondság a kereszt, nem érthető, és tartalma, súlya, jelentősége kívül esik az emberi értelmen, így a filozófián is. A keresztyénség szárba szökkenésével szinte egy időben virágzott a neoplatonikus görög filozófia. Ennek fontos eleme az volt, hogy az un. Egy, az oszthatatlan Teremtő túlcsordulással teremtette a mindenséget, amint önmagán túlcsordult, s mindeközben teljesen mentes mindentől, amely az anyagi és érzületvilágban megtalálható. A neoplatonizmus szerint az istenség nem érez sem boldogságot, sem szomorúságot, nem érez fájdalmat, így nem is szenved, mert nincs kapcsolata az érzület világgal. Egy ilyen görög számára bolondságként hatott, hogy Jézus Krisztus, Aki Isten, ott függ a keresztfán. Gondolhatunk még a vikingekre is, akiknek az ősi eredeti pogány vallásukban az erőnek fajsúlyos szerepe volt.

Gondolhatunk itt nagy, megszemélyesített istenalakjaikra Odinra, Thorra, akiknek a viking mondák és különböző források szerint a bölcsesség mellett a harci erő is nagy erényük volt. Pont emiatt eleinte a vikingek számára is befogadhatatlan, vagy legalábbis nehezen befogadható volt a tanítás egy olyan Istenről, Aki mindenek teremtője, Aki a legerősebb, Aki mindenható, s mégis ott szenved és meghal előttünk egy bitófán. Legyünk nyugodtan egészen őszinték! A mi világunk, társadalmunk is oly gyakran az erőn alapszik, oly gyakran vagyunk egymás farkasai! Aki erős fennmarad, aki pedig gyenge, törékeny, az hamarabb kiszelektálódik, s még meg is magyarázzuk gyakran magunknak, hogy igen, ez így van rendjén. Vajon ebből a perspektívából nem tűnik-e ugyan úgy botránynak és bolondságnak a kereszt?!

Fontos tudnunk két dolgot még, ahogy már korábban is mondtam, más igehirdetésekben, hogy a megváltás egyfelől befejezett és teljes, másfelől viszont időtlen és örök, mivel a Szentháromság egy örök és igaz Isten szintén örök és időtlen, s eszerint a megváltás mivel örök, most is tart! Említettem egy kedves volt ferences ismerősömet Szegedről, ő mondta egyszer, hogy mivel Krisztus időfölötti és időtlen, így az Ő megváltói szenvedése is időfölötti és időtlen, ezért amikor mi, te és én újra és újra bűnt követünk el, akkor ott az örökkévalóságban újabbat és újabbat ütünk a Krisztus tenyerébe fúródó szögekre! Szemléltük-e már innen, ebből a szemszögből az Úr Jézus értünk viselt szenvedését? Kempis Tamás Imitatio Christi című művében, amelyet kétféleképpen fordíthatunk, vagy Krisztus követése, vagy Krisztus utánzása a pontos fordítás, - Kempis Tamás figyelmeztet bennünket mindenkori keresztyéneket! Szeretünk Jézussal együtt triumphálni, ünnepelni, de keresztjét már annál kevésbé szeretnénkŐvele együtt cipelni! Szeretnénk mindig és mindenhol az Ő mindenható támogatását élvezni, de nem vállaljuk szívesen az Őérte való megpróbáltatásokat! Azt mondja Kempis Tamás, hogy azok viszont, akik Jézus Krisztust nem jótéteményeiért, nem támogatásáért, hanem Önmagáért, tehát Jézust Jézusért szeretik, ráleltek a valódi és teljes Krisztus-követés nyitjára. Ma nagypénteken álljunk meg együtt, egyként és tekintsünk fel a keresztre, tekintsünk föl Őreá, Aki a legdrágábbat adta, mindenét, Önmagát! A véres erőszak nyomai láttán talán elborzadunk, de változzék a megrökönyödés és elborzadás hálává, mert "Ő bűnhődött, hogy nekünk békességünk legyen, az Ő sebei árán gyógyultunk meg!"

Isten békessége, amely minden értelmet meghalad, őrizze meg szívünket és gondolatainkat a mi urunkban, Jézus Krisztusban! Ámen

Gömbös Tamás

IGEHIRDETÉS HÚSVÉT ÜNNEPÉN - 2020. ÁPRILIS 12.

„De én tudom, hogy az én megváltóm él, és utoljára megáll a por fölött, és ha ez a bőröm szertefoszlik is, testem nélkül is meglátom az Istent."

Jób 19,25-26

Szeretett Testvéreim az Úr Jézus Krisztusban!

Az éj börtöne nem enged,
Fogva tart, de a sötétből
Hálát adok az Istennek,
Hogy a lelkem meg nem tört.

Az élet mért rám szenvedést,
De én nem sírok, nem csüggedek,
Ha véres is e halánték,
Nem hajtom le fejemet.

William Ernest Henley: *Invictus* című verséből idéztem. Ez a vers Nelson Mandela életéről szóló filmben hangzik el. 27 börtönben töltött év, testi, lelki nyomorúság, ember feletti kitartás és jóság, és hit, meggyőződés abban, hogy a világ változhat, hogy a rossznak vége lehet. Csodálatos, megrendítő, lélekemelő történet a legyőzhetetlen hitről és reménységről. Igen, egy-egy nemzet életében, vagy az egyház történetében felbukkannak ilyen hősök, akik gyökeresen megváltoztatják a maguk korát. Szécsényi vagy éppen Nagy Imre, Luther vagy Albert Schweitzer, kivétel nélkül olyan emberek voltak, akik hitték, változhat a világ, változhat az egyház, s még ha nem is élhették meg közülük többen, de reménységük megvalósult. Van valami húsvéti ezeknek az emberek lelkében, ebben a megatartásban, a hozzáállásban! Mert a mai ünnep arról szól, hogy a rossz el kell, hogy múljon, hogy az élet diadalmaskodik a halál felett, a jóság a gonoszság felett, a szeretet a gyűlölet felett.

Mai alapigénk Jób szájából hangzik el, aki az Ószövetségben a szenvedő embernek a megtestesítője. Egy nagyon őszinte, mély beszámoló, amiben magára ismerhet mindenki, aki hasonló helyzeteken ment át, vagy megy keresztül. Ez a biblia könyv a szenvedők oldalán ál, nem elégszik meg felszínes, semmit mondó válaszokkal, leleplezi Jób barátainak a fölényeskedő, okoskodó szavait. Mit sem ér a bölcsesség, a mézes-mázas, istenes szó, ha abban nincs együttérzés. Lelepleződnek a kegyes frázisok, az álszent magatartás.

A felolvasott igénk előtti mondatokból, Jób szavaiból mérhetetlen fájdalom árad. A teljes egzisztenciális ellehetetlenülés határán elmondja: letördelt körös-körül, elpusztulok; kitépte reménységemet, mint valami fát... Szomszédaim elhagytak, ismerőseim elfelejtettek. Szörnyű betegségben szenvedve, minden abba az irányba mutat, hogy innen nem vezet kiút, a végső pusztulás felé tart az élete. És akkor feltekint, és mindennek ellenére, szinte az utolsó leheletével, de

kimondja ezeket a hitvallásszerű szavakat: „De én tudom, hogy az én megváltóm él, és utoljára megáll a por fölött, és ha ez a bőröm szertefoszlik is, testem nélkül is meglátom az Istent." Anakronisztikus lenne ezt az igét, ezeket a Jézus előtt sok száz évvel korábban kimondott szavakat húsvétra vonatkoztatni. De Jób hitében, meggyőződésében mégis van valami húsvéti. Isten előtt megállva, ebben a Szentlélektől ihletett pillanatban, annak ellenére, hogy gyakorlatilag minden a teljes apátia felé sodorja őt, ő mégis meggyőződéssel vallja, hogy nem a betegségé, nem a veszteségé, hanem az élő Istené az utolsó szó. Ebben a De én tudom tagmondatba bele van sűrítve Jób hitvallása, reménysége.

Húsvét ünnepén, Jézus feltámadásakor egy olyan Isten képe bontakozik ki előttünk, aki rendíthetetlen, nem adja fel. Aki nem mond le a világról, az emberről, s ettől semmi sem térítheti el. Nem térítette el az a megdöbbentő gonoszság, amely Jézus szenvedéstörténetében az emberek reakcióiban testet ölt: a cinizmus, az agresszió, a blaszfémia, a nyomásgyakorlás és a hatalommal való visszaélés, a kegyetlenség, az átkozódás, a papok, a főtanács hitetlensége. Jézust nem tántorította el Júdás árulása, a tanítványok értetlensége és félelme, Péter háromszori tagadása, az asszonyok Húsvét hajnali bénultsága, hitetlensége. Milyen hosszú a felsorolás és még meddig lehetne folytatni, bizonyítva azt, hogy a Mennyi Atyának és Jézusnak mennyi oka lett volna arra, hogy lemondjon rólunk. Azonban Húsvét eseményében egy szenvedélyesen eltökélt, a mi megváltásunkért mindent felvállaló Isten képe bontakozik ki előttünk, akit semmi nem akadályozhat meg abban, hogy célját elérje.

Ezt kapjuk, ezt munkálja bennünk Isten tette, a megváltás csodája. Idén húsvétkor, ebben a mai szituációban ezért imádkozunk, hogy mi sem adjuk fel, hogy legyen erőnk kitartani, hogy rendíthetetlenek legyünk, hogy a jó, az igazi szeretet, az élet mellett hitet tegyünk. Mai ünnepünkön Isten adja nekünk, mindenkinek, aki kéri az ő Lelkét! Erősít bennünket, hogy legyen reménységünk, legyen bennünk kitartás a nehéz időben, hogy hitet tudjunk tenni az élet, a szeretet diadala mellett!

Imádkozzunk: Dsiada Jenő: *Húsvéti ének az üres sziklasír mellett* című versének szavaival!

Mert az égi útnak elve:
kúszva, vérzőn, énekelve,
portól, sártól piszkosan
menni mindig, biztosan...
S kopjék térdig bár a lábam,
tudom, az ég kapujában
utolérlek, Krisztusom!

Isten békessége, amely minden értelmet meghalad, őrizze meg szívünket és gondolatainkat a mi Urunkban, Jézus Krisztusban! Ámen

Keczkó Pál

IGEHIRDETÉS HÚSVÉT MÁSODIK NAPJÁN - 2020. ÁPRILIS 13.

„Lássátok be, hogy csak én vagyok, nincsen Isten rajtam kívül! Én adok halált, és én adok életet, összezúzok és gyógyítok, nincs, aki kezemből kimentsen. Kezem az égre emelem, és megesküszöm önmagamra, az örökké élőre."

5Mózes 32,39-40

Szeretett Testvéreim az Úr Jézus Krisztusban!

Minden alkalommal, amikor ószövetségi igeszakaszt olvasunk fel az istentiszteleten, mindegy, hogy oltár előtti ige, vagy az igehirdetés alapja, mindig elhangzik a lelkész részéről ez a mondat, ez a felkiáltás: Áldjuk az Urat, mert irgalmas! A gyülekezet pedig ezt feleli rá: És beszéde megmarad örökké.

Most is így történt, hiszen ószövetségi ige van ma előttünk. És miért kezdem most így ezt az igehirdetést? Nem tanítani akarom a válaszolgatást, főleg, hogy a monitorok elől nem is hallom olyan tisztán a testvérek hangját, hanem azért, mert ma erről lesz szó. Az Irgalmasról és az Örökkéről. Nagy I-vel, nagy Ö-vel.

De ne szaladjunk ennyire előre, igazából ide majd eljutnunk kellene az igehirdetés végére. Mózes énekéből olvastam fel két mondatot. Mózes, a kiválasztott és elhívott próféta, a nép vezetője, az Egyiptomból való szabadulás kulcsfontosságú alakja, a törvény átvevője és átadója, akinek vezetése alatt valóban Isten a nép királya, íme, búcsúzni készül. Évtizedeken át szolgálta az Istent, kivezette és vezette népét, ígéretet kapott, mint az ősatyák: meg is pillantotta az ígéret földjét, de oda ő már be nem léphetett. Mózes búcsúzik, a halálra készül. Hosszú, csodálatos énekében Isten dicsőségére mutat rá. Beszél arról, micsoda különös körforgást alkot, miszerint a nép újra és újra hűtlenné lett Istenéhez, Teremtőjéhez, ezért Isten megbüntette, de a megtérés, visszatérés és bűnbánat után megmenekülnek mégis ellenfeleiktől, és így a büntetés és megváltás körforgása zajlik.

Mózes éneke utal arra, de különösen is a mai alapige, hogy ennek a körforgásnak egyszer vége lesz. Mert nem sok kicsi szabadulás történik, hanem eljön a megváltás pillanata, mert eljön a Megváltó, és megszabadít, nem ideig, és nem részlegesen, hanem teljesen és örökké.

Mózes énekében ez a rész, ez a két vers, egy kinyilatkoztatás Istentől. Mózes énekén keresztül maga Isten szól a néphez, szól hozzánk. „Lássátok be, hogy csak én vagyok! Nincs Isten rajtam kívül!" Ezt ma abban érzékeljük leginkább, hogy a körforgás, amelyről beszéltem, Isten ítélete és megváltása, összekapcsolódik. Eltévelyedés, Isten haragja, bűnbánat, Isten irgalma, szabadulás. Isten ítélete és megváltása összekapcsolódik. Isten ítélete és megváltása összekapcsolódik a kereszt borzalmában, és a húsvét győzelmében. A körforgás, melyről már Mózes éneke is így tanúskodik, íme, véget ért. Isten Fia, Jézus Krisztus nagypénteken felment a keresztre, nem tett csodát, nem mentette meg

magát, hanem meghalt mindannyiunk vétkéért. Bűnné és átokká lett értünk, bűnösökért. De a körforgás valójában vasárnap hajnalon ért véget, mert noha Krisztus nem szállt le a keresztről, hogy megmentse magát, de az Atya megtette, feltámasztotta őt, és ezzel legyőzte a halált. Ha pedig legyőzte a halált, az a legnagyobb, a végső, a döntő győzelem, és annak kulcsa, hogy nekünk is örök életünk van!

Az Örökkévaló és egyedüli Istenről zeng Mózes éneke, az örök szabadulásról mesél a különös evangélium. Az emmausi tanítványok története. Akik hát nem értik. Akik, lássuk be, egy sajnálni való, szerencsétlen banda. Ők tényleg hitték. Hitték, hogy Jézus a Messiás! Hitték, hogy akit követnek, akiért és akinek ügyéért mindent otthagynak, az tényleg az Isten Fia. Péter még hitvallást is tett. Látták, megélték, Jézus csodáit! Hallották a zengő hozsannát, majd megülték a Mesterrel azt a csodálatos páskavacsorát. Persze, ott már akadtak különös dolgok. Lábmosás, meg valaki áruló lesz, valaki meg tagadó...és aztán elvétetett tőlük, ott maradtak magukra, csalódtak, hogy Jézus nem szállt le a keresztről, nem tett újabb csodát. Botrány! Botrány és csalódás. Aztán meg eltűnik a teste! Újabb botrány, újabb értetlenség. Bezárkóznak, mert félnek. Csalódnak Jézusban és csalódnak magukban.

Aztán valaki melléjük lép az úton...és beszélni kezd. Az Írásokról beszél, s a szívük valamiképp feloldódik útközben, a beszélgetés közben...lassan peregnek a percek, lassan fogynak Emmaus felé a kilométerek. És lassan, nagyon lassan esik le ez egész...csak az út végén, a vacsora alatt, ahogy Jézus megtöri a kenyeret, akkor minden világossá lesz. Mint egy hosszú hajnal után, amikor egyszerre mindent beragyog a fény. Igen, lassan esik le. Nekünk is lassan esik le. Hogy a feltámadás valóság, hogy a feltámadást nem más csinálja, mint az Egyetlen, akinek kezében van élet és halál. Halál és élet. Lassan esik le, hogy a feltámadás csodája mögött az az Isten áll, aki betartja ígéretét, aki nem változik, aki Örökkévaló. És aki hű marad övéihez örökké. Idő kell, hogy felfogják, idő kell, hogy felfogjuk, hogy tényleg van olyan, hogy örökké. Emberi oldalról szemlélve ez a szó nagyon sok sebből vérzik. De Isten nem fél kimondani ezt a szót, és nem fél megmutatni, hogy Ő egyedül Isten, és örökké tart irgalma.

Ha a feltámadás valóság, akkor az ember élete teljesen megváltozik. Mert akkor ez azt jelenti, hogy Isten a csalódásainkban, a bukásainkban, sőt bűneinkben is elrejtette a megváltás valóságát és az új élet lehetőségét. Lehet megbocsátani, lehet újat kezdeni, vagy a kilátástalanság ellenére is reménykedni. Isten az, akinek mondta magát. Ott, az égő csipkebokorban Mózes elhívásakor és Mózes búcsúénekében megismételve ezt. Jézus az, akinek mondta magát. Pontosabban, akinek mondatott, s amire ő válaszképpen hallgatott, mint néma bárány nyírói előtt. Az élő Isten fia.

Bízhatunk Isten ígéretében, mert Ő önmagára esküszik, hallottuk az igében: Kezem az égre emelem, és megesküszöm önmagamra, az örökké élőre. Annak pedig egy egészen különös bizonyítéka van, hogy Jézus feltámadt. S ez nem más, mint az evangéliumok mélyen őszinte beszámolói a tanítványok reakcióiról. Akiket azzal vádoltak, hogy ellopták és elrejtették Jézus testét, ott ülnek bezárkózva, rettenetesen félnek, és a mikor mindent veszve ítélnek, hazaindulnak, s útközben NEM ISMERIK FEL

a melléjük szegődő Mesterüket! Nehéz ezt kimondani vagy bevallani, de tulajdonképpen az a helyzet, hogy nem hiszik el ők maguk sem, mindazt, ami történt. Az üres sírt, a fényes ruhájú ifjú szavát...

Mert ugye, Isten irgalma és kegyelme felfoghatatlan. Az önmagára esküdő örök Isten irgalma és kegyelme felfoghatatlan kategória nekünk, akik egy más dimenzióban élünk. Csak felsejlik. Csak megérinteni tudja egy ponton a lelkünket, mint a tanítványoknak ott Emmausban, amint Jézus megtörte a kenyeret. Csak megérezhetjük, de nem megérthetjük, lassan, mint egy mély álomból ocsúdva ennek az egész első húsvétnak a valóságát. És akkor valóban csak áldani tudjuk irgalmáért Istent, akinek beszéde-azaz ígérete, mely ránk nézve is igaz- megmarad örökké. Ámen.

Isten békessége, amely minden értelmet meghalad, őrizze meg szívünket és gondolatainkat a mi Urunkban, Jézus Krisztusban! Ámen

Keczkó Szilvia

IGEHIRDETÉS A HÚSVÉT ÜNNEPE UTÁNI ELSŐ VASÁRNAPON (QUASI MODO GENITI)
2020. ÁPRILIS 19.

Aznap, amikor beesteledett, a hét első napján, ott, ahol összegyűltek a tanítványok, bár a zsidóktól való félelem miatt az ajtók zárva voltak, eljött Jézus, megállt középen, és így szólt hozzájuk: Békesség nektek!
És miután ezt mondta, megmutatta nekik a kezét és az oldalát.
A tanítványok megörültek, hogy látják az Urat. Jézus erre ismét ezt mondta nekik: Békesség nektek! Ahogyan engem elküldött az Atya, én is elküldelek titeket. Ezt mondva rájuk lehelt, és így folytatta: Vegyetek Szentlelket! Akiknek megbocsátjátok a bűneit, azok bocsánatot nyernek, akikéit pedig megtartjátok, azoknak a bűnei megmaradnak. Tamás pedig, egy a tizenkettő közül, akit Ikernek hívtak, nem volt velük, amikor megjelent Jézus.
A többi tanítvány így szólt hozzá: Láttuk az Urat. Ő azonban ezt mondta nekik: Ha nem látom a kezén a szegek helyét, és nem érintem meg ujjammal a szegek helyét, és nem teszem a kezemet az oldalára, nem hiszem. Nyolc nap múlva ismét benn voltak a tanítványai, és Tamás is velük. Bár az ajtók zárva voltak, bement Jézus, megállt középen, és ezt mondta: Békesség nektek!
Azután így szólt Tamáshoz: Nyújtsd ide az ujjadat, és nézd meg a kezeimet, nyújtsd ide a kezedet, és tedd az oldalamra, és ne légy hitetlen, hanem hívő!
Tamás pedig így felelt: Én Uram és én Istenem! Jézus így szólt hozzá:
Mivel látsz engem, hiszel: boldogok, akik nem látnak, és hisznek.

Jn 20, 19-29

Ezt mondja a Seregek Ura: Bár lehetetlennek tartja a megmaradt nép, hogy ez így legyen abban az időben, az én számomra ez mégsem lehetetlen – így szól a Seregek Ura. Ezt mondja a Seregek Ura: Íme, én kiszabadítom népemet napkelet földjéről és napnyugat földjéről. Hazahozom őket, és Jeruzsálemben laknak; az én népem lesznek, én pedig Istenük leszek, valósággal és igazán.

Zak 8,6-8

Szeretett testvéreim az Úr Jézus Krisztusban!

Most, a karantén idején lett egy olyan családi szokásunk, hogy körülbelül háromnaponta, este, amikor már mindenki elvégezte az aznapi feladatát, megnézünk közösen egy filmet. Persze, mivel Emília is velünk tart, így leginkább családi filmek, vígjátékok kerülnek a listára. Sokat nevetünk így együtt, ami a feszültség oldására is nagyon jó, a filmeket Palival mi általában már láttuk korábban, hiszen így választunk, de jó újra nézni, nevetni a megkopott poénokon. A héten is néztünk egy filmet, ami kicsit más kategóriába esett, nem is tudom, valahol vígjáték is, de teleszőve meseszerű, varázslatos elemekkel, a film egy pontján egy másik világba csöppennek a szereplők és küzdenek együtt, egymásért, életeket veszítve, de visszanyerve és valószerűtlen győzelmeket halmozva. Ez az a kategória, amit én nem szívesen nézek, mert nem szeretem, ha egy filmben olyasvalami történik, ami teljességgel elképzelhetetlen. De odaültem én is, a közös filmnézés kedvéért, élveztem, ahogy a gyerekek élvezik, és közben lassan megfogalmazódott bennem valami. Ezekben a filmekben a csodálatos harcok, és még csodálatosabb győzelmek teljességgel meghaladják az ember képességeit, tehát lehetetlennek tűnnek! Nyilván valami emberfeletti erő, hatalom cselekszik helyettük, és az emberileg lehetetlen így lesz mégis lehetségessé.

Valahol a húsvéti hitünk lényege is ez. Isten az ő népét újjáteremtő csodálatos ígéretei és tettei meghaladják az ember képességét, ezért lehetetlennek tűnnek. Erről szól a zakariási prófécia. Istennek Krisztust feltámasztó, ezáltal mindenkinek új életet szerző cselekedete meghaladja az ember képességét, ezért lehetetlennek tűnik. Erről szól Tamás elhíresült hitetlen hozzáállása. Mindkét esetben emberfeletti erő, hatalom cselekszik, maga az élő Isten, és így lesz az emberileg lehetetlen mégis lehetségessé. Nem az ember számára, hanem Isten számára, de ami történik, az emberrel történik, az emberért történik és megtapasztalt, átélt valóság!

Zakariás próféta szavai a babiloni fogságból hazatért, de megfáradt, megtört szívű néphez szólnak. Isten kimondja, bár az emberek szinte lehetetlennek tartják a folytatást, a változatlan tovább élést és a hit, a kultusz gyakorlását, a templom újjáépülését, Isten számára mindez nem lehetetlen, és meg is fogja adni, meg is fogja mutatni mindezt az elcsüggedt nép számára. Ez a prófécia most nem arról szól, hogy az emberi akaratot kell valamiképpen felkorbácsolni, hanem azt üzeni, hogy maga Isten fog cselekedni, aki előtt pedig nincsen lehetetlen, aki számára terveinek véghez vitelében az ember tehetetlensége, erőtlensége vagy alkalmatlansága nem akadály.

Jézus szelíd, békességet hozó szavai pedig a megdöbbenő, megrettenő tanítványokhoz szólnak, a szelíd, de határozott hang pedig a szomorú Tamáshoz. Lássák, tapasztalják meg, Istennél nincsen lehetetlen, megmutatja sebeit, kezeit és oldalát, (nem csak Tamásnak ám, előtte mindenki másnak is) és a Szentlélek ajándékát adja, hogy noha ő már nem lesz közöttük, de helyette lesz, aki segíti, erősíti, támogatja, bátorítja őket. Sőt, aki megvilágítja az összefüggéseket, segít elindulni és végezni a küldetést, ami Jézus által rájuk bízatott.

A Zakariást hallgató megfáradt és csüggedt nép életében valami új kezdődik el. Még ha ők még nem is látják, de Isten már cselekszik. Ők alig mozdulnak, a kezdeti lendületet megtörik a külső támadások, uralkodói rendeletek, belső elkeseredés. Nyilván ott van az emberekben a kérdés: lehetséges újjáépíteni egy templomot? Újjáépíteni egy népet? Újjáteremteni a reményt? Zakariás ezért jön, mert a nép egyiket sem tartja lehetségesnek. És az ő szája által mondja ki az Úr, hogy „az én számomra ez mégsem lehetetlen."

A húsvét utáni bezárkózó, vesztett sereg is úgy érzi, nincs tovább, minden további lehetetlen. Ezért is lép közéjük Jézus, és mutatja meg, semmi sincs veszve, ellenkezőleg, a Feltámadott győzelmet vett, és valójában minden csak most kezdődik el!! És mi hányszor mondjuk, érezzük, hogy ez lehetetlen! Lehetetlen már innen felállni, kimászni a gödörből, megoldani egy feladatot, és talán ebben a mostani embert próbáló helyzetben még inkább gondoljuk így! Lehetetlen, hogy néhány hónap alatt kikecmeregjünk a bajból, hogy 1 éven belül helyreálljon a gazdaság, hogy újra élettel legyenek tele az iskolák és ne álljanak üresen a templompadok... (üres padok kép) Emberileg nézve, valóban. És tényleg, összeszorult szívvel csak találgatunk. Kinek ez, kinek az fáj jobban. Ki ezt, ki azt látja megoldhatatlannak. Pedig húsvét után vagyunk. Valami új kezdődött el. Velünk is, a mi életünkben is. Krisztus értünk is meghalt és értünk is feltámadt, hozzánk is odalép, és azt mondja: Békesség néktek. (jönnek sorban a teli templom képek) Más vallásokban azzal találkozunk, mit tesz az ember Istenért, de húsvét után megérthetjük, és értsük meg, a mi hitünk lényege, hogy mit tesz Isten az emberért. Krisztus feltámadása által nekünk is új életünk van. Új, és reményteljes jövő. E világon, és azon is túl. Mert nem önmagunkban bízunk, hiszen ami nekünk lehetetlen, az neki nem az. És mivel neki nem az, és Ő a mi Istenünk, számunkra sem lehetetlen. Ámen.

Áldott a mi Urunk Jézus Krisztus Istene és Atyja, aki nagy irgalmából újjászült minket Jézus Krisztusnak a halottak közül való feltámadása által élő reménységre. Ámen.

Keczkó Szilvia